

og saa fremdeles, „men efter den Tid vedkom-
mende Sognecommune paa Landet“, dog med
den Indskrænkning, at af visse Næringsveie
skulde Kjendelsen strax tilfalde Sognecommunen.
Det Forslag, jeg har stillet hertil, er jo væ-
sentlig en Redaktionsforandring — jeg skal
strax paaapege den lille Realitetsforandring,
som er dert —, idet det gaaer ud paa at an-
vise denne Bestemmelse, der jo har Characteren
af en Overgangsbestemmelse, og det dobbelt
efter det Udfald, som Afstemningen angaaende
Tidsfristen ved 2den Behandling fik, at den
nemlig ikke skulde bestemmes til 1868, men til
1862, sin Plads der, hvor Overgangsbestem-
melserne i det Hele have deres Plads, saa-
ledes at det paa dette Sted i § 13 blot
kommer til at hedde: „Kjendelsen tilfalder ved-
kommende Sognecommune“, medens der der-
imod mellem Overgangsbestemmelserne efter §
94 bliver indfudt en ny Paragraph, saa-
lydende: „Den i § 13 foreskrevne Kjendelse
tilfalder indtil den 1ste Januar 1862 i Reges-
len nærmeste Kjøbstads Kæmnerkasse, for Kjø-
benhavn's Vedkommende Stadens Hovedkasse“,
og saa fremdeles. Den lille Realitetsforan-
dring, jeg omtalte, bestaaer i, at jeg har til-
ladt mig at foreslaae, at der sættes 1ste Ja-
nuar 1862 istedet for 1ste April 1862, hvor-
ved dette Punkt ganske kommer i Overens-
stemmelse med alle de andre Bestemmelser, der
knytte sig til Overgangstiden. Dette Forslag
tilligemed et andet af lignende Natur, som jeg
blot nævner for Sammenligningens Skyld,
nemlig Forslagene til §§ 16, 18, 19 og 20,
gaae ud paa klart at gennemføre den Tanke,
at de første Affnit indeholde de almindelige
Realitetsbestemmelser, saaledes som de skulle
gælde, naar Loven træder i fuld Virksomhed,
medens derimod Overgangsbestemmelserne ere
samlede i det sidste Affnit; disse Forslag gaae
derfor ud paa at forhindre, at der gjøres en
Undtagelse i ganske enkelte Retninger, medens
man forøvrigt har samlet samtlige Overgangs-
bestemmelser i det sidste Affnit. Der er stillet
et Realitetsforslag til § 4, foranlediget ved
Forhandlingerne ved Sagens 2den Behandling,
nemlig med Hensyn til Actieselskaber. Jeg ud-
talte i Udvalget, at man, hvis man ansaae
det fornødent at gjøre noget Tillæg i saa Hen-

seende, kunde gaae 2 Veie, den ene, og den,
jeg helst havde seet, man havde fulgt, var
den ganske at holde sig til det nu Bestaaende,
hvilket vilde skee ved at føie § 6 til Bevillings-
paragrapherne, saaledes at Indenrigsministeren
og saa efter 1ste Januar 1862 havde Myndig-
hed til, at gjøre Undtagelser fra den Bestemmelse,
som findes i Udfæstet, som det blev vedtaget
ved 2den Behandling. Man foretrak imidler-
tid den anden Uvei, nemlig at der kunde gi-
ves Actieselskaber, i Modsaetning til andre In-
teressentskaber, Borgerskab; men skulde dette
skee, var det aldeles nødvendigt, at det kunde
paaases, at Dyrigheden vidste, hvem det var
der blev givet Borgerkab eller Næringsbeviis.
Selskabet maatte altsaa, om jeg saa maa sige,
præsenterer sig, og det kunde jo ikke skee paa
anden Maade end ved at meddele sine
Vedtægter, for at det kunde skjønnes, at der
ikke i dem var noget Ulovligt; var det ikke
Tilfældet, havde Selskabet samme Ret som An-
dre til at faae Borgerkab. Naar man imid-
lertid siger, at der kun skal kunne gives Bor-
gerkab til saadanne Actieselskaber, naar der
intet Ulovligt findes i Vedtægterne, saa fores-
kommer den næste Sætning i Forslaget mig at
være en ligefrem Selvfølge, thi Meningen kan
jo ikke være, at de om Løverdagen kunne faae
Borgerkab i Genhold til nogle Vedtægter, som
intet Ulovligt indeholdt, men at de om Man-
dagen kunde føle det Ulovlige til, som de havde
udeladt den foregaaende Løverdags, og saa sige:
Nu ere Vedtægterne saadanne og vi ville be-
holde Næringsadkomsten. Den i Forslaget om-
talte Stadsfæstelse bestaaer ikke i en Erklæring
om, at der ikke, trods de senere Forskrifter, er
Noget til Hinder for, at Næringsen fortsættes
efter det engang givne Borgerkab; det Stand-
punkt, hvorfra man ved Meddelelsen af denne
Stadsfæstelse skal betragte Sagen, er ganske det
samme som første Gang, da Selskabet aaben-
barer sig for, henvender sig til Dyrigheden og
siger: efter disse Vedtægter er der vel Intet
til Hinder for, at vi faae Borgerkab eller
Næringsbeviis; — naar man vedtager nye Ved-
tægter, henvender man sig atter til Dyrigheden
og siger: der er vel Intet til Hinder for, at
vi fortsætte vor Virksomhed med disse nye Ved-
tægter. Udvalgets Forslag under Nr. 8 er